

Zendingsberichten
Kinderen
2016-Q2

Dit klassieke verhaal geeft inzicht in het leven op het kleine eiland Manihiki. Het is voor het eerst behandeld in het blad "Teen Mission" in 2000.

Mijn naam is Taiti (uitspraak: taa-ie-tie). Mijn familie woonde op het eiland Manihiki van de Cookeilanden voordat we naar Fiji verhuisden. In Fiji studeert mijn vader aan het Fulton College. We hadden enthousiast moeten zijn om naar Fiji te gaan, maar we wilden echt niet weg van Manihiki. We woonden daar al een aantal jaar en het was ons thuis geworden.

Eigenlijk zijn mijn zus en ik geboren in Nieuw Zeeland en we wilden er niet weg, maar we leerden al gauw om het leuk te hebben op ons kleine eiland. Manihiki is zo klein dat het niet eens op alle kaarten staat. Het is geen eiland met bergen, maar een zogenoemd atol. Het is een cirkel van koraal en zand dat bijna niet boven het water uitkomt. Het hoogste punt van het eiland is maar ongeveer een meter boven de zee.

Er kan niet veel groeien op een atol, alleen kokosnootbomen en zeegras. Ook zijn er geen rivieren of meertjes op het eiland die voor vers water zorgen. We vangen regen op in grote tonnen en de kokosnoten zijn ons water en eten. Uiteraard hebben we ook genoeg vis om te eten. Het leven is langzamer en vredevoller op ons kleine eiland.

Ondanks de kleine grootte is ons eiland beroemd om zijn hoofdproduct. In het beschermde water van het meer in het midden van het eiland kweken we een bijzondere oester die zwarte parels maakt. Deze parels zijn over de hele wereld bekend. Ze zorgen voor het geld dat we nodig hebben voor producten die we niet kunnen maken op ons eiland.

Je vraagt je misschien ook af hoe we ons vermaken op zo'n klein eiland. De jongens weten allemaal hoe ze in de hoge kokosnootbomen moeten klimmen om kokosnoten naar beneden te gooien, zodat onze moeders ze kunnen gebruiken met koken. Ik kan ook in de bomen klimmen. In het begin was het moeilijk, maar toen ik me eenmaal kon vasthouden werd het makkelijker. Iedereen op het eiland kan zwemmen, dus we gaan vaak zwemmen in het vredige water van het meer.

Mijn vader en ik vissen ook graag. De vissen houden van rustige wateren, dus als ze hun weg naar het meer vinden blijven ze daar vaak. Als we vissen willen vangen spreidden we een net uit over een deel van het meer. Daarna gooien we stenen in het water. De vissen zwemmen weg van de stenen en komen zo in ons net terecht.

Een uitnodiging

Op een dag kwam er een bezoeker naar ons huis. Hij was de nieuwe adventistische predikant die net op het eiland was aangekomen. Hij nodigde ons uit om naar een sabbatschool te komen die werd gegeven bij mijn grootouders thuis. Dat klonk leuk, dus mijn zus Ngametua (uitspraak: naa-me-toe-aa) en ik vroegen ma of we mochten gaan. Moeder vond het goed. Zij was naar een protestantse kerk gegaan in Nieuw Zeeland en was blij dat we over God konden leren op Manihiki.

We vonden de sabbatschool leuk en toen we thuiskwamen vertelden we ma er alles over. Toen pa thuiskwam vertelden we het ook aan hem. Hij glimlachte toen we één van de liedjes zongen die we hadden geleerd. Ik wist niet dat pa een adventist was toen hij klein was en dat hij niet meer naar de kerk was geweest toen hij naar Nieuw Zeeland verhuisde.

Ngametua en ik vertelden onze ouders dat er volwassenen waren bij de sabbatschool. We vroegen of ze mee wilden en na een paar weken gingen we allemaal. Al snel werd het zo vol in mijn opa's huis dat we besloten dat er een nieuwe, grotere plek moest komen om bij elkaar te komen. We bouwden een kerk op het eiland. Iedereen hielp mee, zelfs mensen die niet naar de sabbatschool gingen. Het duurde niet lang voor de kerk af was en we daar bij elkaar konden komen.

Al snel gaf de predikant aan dat er een doopdienst zou komen en mijn ouders besloten zich te laten dopen. Op een sabbat gingen we allemaal naar het meer, waar de predikant pa, ma en enkele andere leden doopte. Het was een blijde dag! Ik ben heel blij dat mijn ouders hun hart aan God hebben gegeven. Het is thuis nu veel gezelliger dan eerst.

Taiti Toroma was 12 jaar toen hij dit verhaal vertelde.

2. Jezus delen in de biljartzaal

Ngatia
9 april 2016

Mijn naam is Ngatia Rezelda Apa. Ik ben 11 jaar en zit in groep 8. Ik woon op het Betikama Advent College in de Salomonseilanden., waar mijn vader als leraar werkt.

In de Betikama kerk zorgt het kinderdepartement voor de kinderen. Er worden programma's georganiseerd die ons helpen om in de voetsporen van onze grote leraar te stappen. Jezus, onze Leider, Gids, Kapitein en Vriend.

Van alle dagen in de week vind ik sabbat het leukst, want dan gaan we vroeg in de ochtend met de kinderen en begeleiders naar een wijk in de buurt om de kinderen daar over Jezus te vertellen.

Een dubbele dosis zegeningen

Ik vertel de kinderen graag verhalen uit de "Mijn Bijbel vrienden" boeken. Als ik zie dat ze genieten van de verhalen, liedjes en gebeden voel ik geluk van binnen en realiseer ik me dat ik een dubbele dosis zegeningen krijg. Zegeningen die komen bij de mensen die de sabbat vieren.

De eerste keer dat we gingen waren er maar zes kinderen en hielden we de aanbidding in de schaduw van de bomen. We baden met ze, zongen en vertelden verhalen. De kinderen waren erg enthousiast en wilden over Jezus leren. Elke sabbat kwam ons groepje bij elkaar en elke week groeide het aantal aanwezige kinderen. Tegenwoordig hebben we minstens 16 kinderen met een paar van hun ouders die ons helpen.

De biljartzaal

Alles ging goed tot een paar sabbatten geleden. Toen we bij onze ontmoetingsplek kwamen vertelde één van de kinderen ons dat we niet meer onder de boom gingen zitten. Ze zei dat we voortaan onze aanbidding in de biljartzaal van haar vader zouden houden.

Toen we bij de biljartzaal kwamen lagen er nog dronken mannen te slapen van de avond ervoor, maar de eigenaar zei dat het goed was. Daarna maakte hij alle dronken mannen wakker. Ze werden eindelijk wakker en bleven bij ons tijdens de dienst. We waren blij om Jezus te delen met zowel de kinderen die gekomen waren als de dronken mannen.

Vanaf die sabbat houden we de aanbiddingdienst in de biljartzaal, met niet alleen de kinderen maar ook hun ouders die komen luisteren naar Gods liefde die we met hen delen. We bidden dat God ons zal blijven gebruiken om Zijn liefde aan andere kinderen te vertellen en dat zij ook op een dag hun leven aan Jezus zullen geven. Zodat ze klaar zijn om Hem te ontmoeten wanneer Hij terugkomt om Zijn kostbare juwelen mee te nemen naar huis. Mijn liefste wens is dat we klaar mogen zijn om naar huis te gaan en de eeuwigheid met Hem door te brengen.

3. Uitnodigingen uitdelen, deel 1

Dyan

16 april 2016

Dyan zat op dezelfde school als zijn neefjes en nichtjes. Zijn neefjes en nichtjes hadden het altijd over de leuke dingen die ze deden tijdens een ontmoeting die ze sabbatschool noemden. Elke sabbat gingen ze naar de sabbatschool van hun kerk, waar ze liedjes zongen, naar indrukwekkende zendingsberichten luisterden, bijbelverhalen leerden en dingen deden en maakten die speciaal voor kinderen waren. Het klonk allemaal heel interessant en indrukwekkend voor Dyan en op een dag bresloot hij de sabbatschool te bezoeken.

Sabbatschool bezoeken

De eerste keer dat Dyan naar de sabbatschool ging was hij verlegen, maar hij was blij om zijn neefjes en nichtjes en een paar andere vrienden van school te zien. Ze waren allemaal verrast en blij om Dyan te zien en al snel voelde hij zich thuis. Dyan vond de liedjes, verhalen en klusjes erg leuk en hij wilde de volgende week weer gaan. Hij was ook blij dat de kinderen hun eigen plek hadden, die ze de lam herberg noemden. Hier konden ze elke week komen zonder bang te zijn dat het zou regenen. Dyan bleef elke week naar de sabbatschool komen. Hij vertelde zijn broertje Ryan over de sabbatschool en al snel gingen ze allebei elke sabbat naar de kerk. Ze vonden het allebei zo leuk en wensten dat hun ouders deze vreugdevolle ervaring ook zouden meemaken. Veel ouders kwamen naar de sabbatschool en Dyan en Ryan waren vastbesloten om hun ouders mee te krijgen.

Hun ouders

Vader was opgegroeid als adventist, maar had de kerk verlaten toen zijn ouders uit elkaar gingen. Nu had hij een belangrijke baan in het kantoor van de minister-president van de Salomonseilanden en hij had belangrijke vrienden. Vaak moest hij hard werken op sabbat en ondanks dat hij blij was dat zijn jongens naar de kerk gingen wilde hij niet mee. Hij dronk ook veel alcohol met zijn vrienden. Moeder was niet opgegroeid met de kerk. Elke keer dat de jongens haar over de sabbatschool vertelden raakte ze meer geïnteresseerd om er meer over te leren. Uiteindelijk besloot ze met de jongens mee te gaan.

Wordt vervolgd

Het verhaal tot nog toe: Dyan woont met zijn broertje Ryan en hun ouders op de Salomonseilanden. Dyans vader was een adventist, maar heeft de kerk al vroeg verlaten. Dyan ging naar de sabbatschool met zijn neefjes en nichtjes en vond het zo leuk dat hij eerst zijn broertje en daarna zijn moeder uitnodigde om mee te gaan.

Toen Dyan en Ryan op sabbat met hun moeder bij de lam herberg kwamen was zij erg onder de indruk. De lokalen waren netjes ingedeeld op leeftijdsgroep en elk lokaal was mooi ingericht. Het programma was goed georganiseerd en heel interessant. Ze kon zien dat de leraren hun lessen goed hadden voorbereid en ze begreep waarom haar jongens elke week naar de sabbatschool wilden. De jongens werden nog blijer toen moeder zei dat ze weer met hen mee wilde de volgende sabbat. Ze bleef naar de sabbatschool gaan en op een dag zei Dyan: "Ma, waarom gaan we niet ook naar de sabbatdienst?" Dus Dyan, Ryan en hun moeder gingen daarna ook naar de kerkdienst en vonden dat ook leuk.

Bidden voor vader

Na een halfjaar besloot moeder dat ze zevendedagsadventist wilde worden en ze besloot zich te laten dopen. Dyan en Ryan waren erg blij! Nu begonnen ze met zijn drieën te bidden voor vader. Ze bleven voor vader bidden, smeekten hem om te stoppen met alcohol drinken en vroegen of hij mee wilde gaan naar de kerk. Vader had opgemerkt dat zijn familie aan het veranderen was. Ze leken allemaal een stuk gelukkiger.

Uiteindelijk, op een sabbat, vertelde vader dat hij terug zou gaan naar de kerk. Dyan, Ryan en moeder waren opgelucht. Vader stopte ook met alcohol drinken en werkte niet meer op sabbat. Daarna liet hij zich opnieuw dopen.

Leiders binnen de kerk

Dit alles was vier jaar geleden. Nu zit Dyan op scouting en is vader scoutingleider! Ryan zit in de avonturiersclub, waar moeder een leidster is. Moeder zegt: "We kijken uit naar kerkprogramma's die ons bij elkaar brengen. Vooral de kampeerkampen!"

Dyan en Ryan zijn blij dat hun familie nu met elkaar praat. Ze delen hun gedachten en gevoelens bij mooie momenten en ze komen altijd uit bij het moment dat ze als familie naar de kerk gingen. Dyan is zo blij dat hij zijn broertje, moeder en vader heeft uitgenodigd om samen met hem over Jezus en de Bijbel te leren. Hij is ook blij dat de kerk bij hun in de buurt een lam herberg heeft waar kinderen naartoe kunnen gaan.

Jullie kunnen meer kinderen op de Salomonseilanden helpen om lam herbergen te krijgen, door je zendingsgaven van dit kwartaal mee te nemen. Dankjewel!

De Salomonseilanden is een land dat bestaat uit verschillende tropische eilanden in het zuiden van het Pacifische gebied. Soms regent het veel en af en toe zo hard dat er een overstroming komt. Dat is gebeurd in de stad Ngalitatae (uitspraak: nik-aa-lie-taa-taai). Opeens was er overal water dat als een grote rivier alles aan de kant spoelde. Veel mensen verloren hun huizen en alles dat ze hadden, sommigen verloren zelfs hun leven.

Mensen helpen

De adventisten uit Varamata, een dorpje in de buurt, waren de eerste mensen die de mensen uit Ngalitatae kwamen helpen. Ze hadden eten en kleding nodig. Sommige kinderen waren naakt, omdat de stroming hun kleren had weggesleurd.

Ondanks alles moesten de mensen over Jezus' liefde horen. De adventisten hielden bijeenkomsten in de huizen die niet waren verwoest en de mensen kwamen. Aan het eind van de bijeenkomst accepteerden veel bewoners Jezus als hun Redder, inclusief kinderen en jongeren.

In die periode had de kerk geen speciale programma's voor de kinderen van Ngalitatae, daarom praatten en baden ze wat ze konden doen. Als antwoord op hun gebeden kwam de leraar Brave Unikana naar de school en een sabbatschool werd opgestart.

Sabbatschool onder een zeil

Elke week werd er een zeil opgezet naast het huis van meneer Unikana. Veel kinderen komen naar de sabbatschool en zitten in de schaduw van het zeil. Toen het regende kon de sabbatschool niet doorgaan, want de grond bij het zeil was modderig geworden.

Sarah is tien jaar oud en is één van de kinderen die naar de sabbatschool komen. Ze houdt van zingen en leert nieuwe liedjes altijd snel. Ze houdt vooral van het lied "Sweet Jesus"

Sarah vindt de bijbelverhalen ook leuk en ze beantwoordt graag vragen aan het eind. Haar favoriete verhaal is Daniel in de leeuwenkuil. Ze helpt andere kinderen graag leren. Sarah heeft twee broers en twee zussen.

Irina is negen jaar oud en luistert graag naar zendingsberichten en bijbelverhalen. Haar favoriete verhaal is de geboorte van Jezus. Irina heeft drie broers en drie zussen.

De ouders van de kinderen die naar de sabbatschool komen willen meer leren. Een paar komen met hun kinderen mee, maar veel zijn verlegen en de adventisten gaan daarom bij hun thuis langs voor bijbelstudie.

Mooie cadeaus

De ouders zijn blij met wat de kinderen leren en vonden het heel leuk toen de kinderen Bijbels met plaatjes cadeau kregen. Elke familie kreeg één Bijbel. De Bijbels konden betaald worden en vroegere zendingsgaven.

Er was een moeder zo blij dat ze moest huilen toen ze de plaatjes zag. Veel van deze mensen kunnen niet lezen, maar met de plaatjes kunnen ze nog steeds de verhalen leren. Veel andere bewoners vragen ook om een Bijbel. Ze willen heel graag meer weten.

De adventisten hopen een lam herberg te bouwen in Ngalitatae. Ze bidden erom en hebben een stuk land gekocht. Nu kijken ze ernaar uit om zendingsgaven van dit kwartaal te krijgen, zodat ze een plek kunnen bouwen waar de kinderen over Jezus kunnen leren zonder last te hebben van de regen.

Bedankt dat jullie er aan gedacht hebben om je gaven mee te nemen.

Helen was het enige meisje in het gezin, met vier broers. Haar vader was rooms-katholiek en haar moeder had een adventistische achtergrond, maar ging niet naar de kerk.

Helen, 13 jaar oud, was erg gelovig en ging trouw met vader mee naar de katholieke kerk. Thuis had ze een klein beeldje van Maria die baby Jezus vasthoudt. Ze lette goed op dat ze naar Maria bad en dat ze ging biechten bij de priester.

Een keer nodigde Helens tante haar uit om een weekend te komen logeren. Helen was enthousiast om een paar dagen bij tante te zijn. Op zaterdag vroeg tante haar mee naar de kerk. Helen vond het een beetje raar om op zaterdagochtend naar de kerk te gaan, maar ze ging mee.

Toen Helen de kerk binnenstapte was ze verbaasd dat er nergens kaarsen of beelden stonden. Er waren wel veel kinderen en mensen die allemaal blij leken te zijn dat ze er was. Helen vond het zingen, de verhalen en andere dingen in de sabbatschool leuk. Ze genoot ervan om naar de predikant te luisteren tijdens de eredienst. Ze had nog nooit iemand de Bijbel zien gebruiken zoals hij dat deed. Terwijl tante de bijbelteksten zocht, las Helen mee.

's Middags werd Helen uitgenodigd om te blijven voor de scoutingmiddag. Ze was verbaasd dat er zo veel scouts waren. Ze hoorde over alle leuke dingen die ze deden, zoals kamperen, wandelen, knopen leren, hulpverlening leren en zelfs leren preken.

Helen vond het heel leuk om tijd door te brengen met haar tante en om de vele kinderen in tantes kerk te ontmoeten. Ze besloot dat ze vaker naar de adventkerk wilde gaan.

Toen Helen thuiskwam stopte ze haar beeldjes van Maria weg. Daarna besloot ze dat ze haar zonden alleen nog maar aan God zou vertellen, in plaats van aan een priester.

Helen ging regelmatig naar tantes kerk en ze ging bij scouting. Ook al had niemand het erover gehad, ze besloot ook om alle juwelen die ze droeg af te doen.

Elke sabbatmorgen liep Helen 1,6 km naar een bushalte. Daarna gaat ze met de bus naar een plek waar ze in een andere bus moet stappen. Als ze uit die bus komt moet ze nog eens 1,6 km lopen voor ze bij de adventkerk is. Ondanks de reis is ze altijd vroeg in de sabbatschool!

Helen moest deze reis altijd zelf maken, maar sinds kort gaan moeder en haar vier broers met haar mee naar de kerk. Soms gaat zelfs vader mee.

Helen is dankbaar dat tante haar heeft uitgenodigd om naar de adventkerk te komen en ze is dankbaar dat haar familie nu ook meekomt.

Hebben jullie ooit iemand uitgenodigd om naar de sabbatschool te komen? Misschien een vriend, buurjongen of familie? Laten we bidden om Jezus te vragen wie we kunnen uitnodigen.

Mijn naam is Kelthon en ik woon in het plaatsje Lae, in Papua New Guinea. Ik ben vijf jaar oud en ga graag naar de sabbatschool. Ook help ik graag andere mensen.

Op een dag liepen papa, mijn neefje en ik langs de weg bij ons huis. We zagen een blinde man om geld vragen. Ik werd verdrietig en ik vertelde de man dat het me speet maar dat ik geen geld had. Ik vroeg papa of hij me geld kon geven. Papa vroeg wat ik zou doen als ik geld had, dus ik zei hem dat ik het aan de blinde man zou geven.

Papa gaf me 5 kina (zo noemen ze het geld daar), daarna ging ik naar de blinde man en pakte zijn hand. De man was verbaasd en glimlachte. Daarna omhelsde ik hem en gaf hem de 5 kina. Hij was heel blij en ik ook!

Gods liefde laten zien

In Papua New Guinea kan het erg warm worden. Soms werken mensen aan de weg in de buurt van ons huis. Ze hebben vaak erge dorst. Mijn familie en ik vullen graag flessen met water om aan de mensen te geven. Ze zijn altijd blij om koud water te krijgen.

Soms, op sabbatavond ga ik met mama naar een plek in Lae waar veel vrouwen rondhangen. Ze zijn hongerig en we brengen ze eten. We geven ze ook boeken over Jezus en ik maak kaarten waarop staat dat Jezus van ze houdt. Soms moeten de vrouwen huilen als we ze de spullen geven, want ze zijn zo blij om te weten dat we om hen geven.

Eén van mijn favoriete dingen is de kinderen in het ziekenhuis bezoeken. We brengen ze eten, zoals broodjes en bananen. We zingen met ze en aanbidden God. De kinderen vinden het leuk als we langs komen.

Mijn ouders zeggen dat wanneer Jezus terugkomt er geen ziekte of verdriet meer zal zijn. Tot die tijd helpen we mensen waar we kunnen en vertellen we ze over Jezus.

Opvang gezocht

In Papua New Guinea komen veel kinderen graag naar de sabbatschool. Meer dan de helft van de adventisten hier zijn kind of jongere. In veel plaatsen moeten de kinderen onder een boom zitten. Dit werkt goed als het droog is, maar als het regent wordt het heel modderig. Dan gaan we gewoon bij onze ouders zitten in de kerk.

Een paar adventkerken hebben een opvang waar de kinderen heengaan voor bijeenkomsten. We hebben echt meer opvangplekken nodig in Papua New Guinea. Een deel van de zendingsgaven dit kwartaal zullen helpen om meer opvang te bouwen. Bedankt voor het helpen, zodat wij een veilige plek krijgen om over Jezus te leren.

Israel en Laurie zijn broers. Ze wonen met hun ouders in de hooglanden van Papua New Guinea. Zoals de meeste kleine jongens houden de broers van spelen en soms zijn ze stout. Af en toe gaat Israel tijdens de pauze weg van school, zodat hij met Laurie kan spelen. Andere keren gaan ze stiekem de tuin in op zoek naar rijpe bananen. Soms, als hun ouders vragen of ze een emmer water uit de put willen halen of dat ze het witte fruit van een kokosnoot willen schrapen of iets anders waar ze geen zin hebben, rennen ze weg om te gaan spelen.

Israel en Laurie gaan graag naar de sabbatschool en houden er van om over Jezus' liefde te zingen. Maar soms is het moeilijk te begrijpen dat je ouders gehoorzamen net zo belangrijk is als God gehoorzamen. Als de broers stout zijn of ongehoorzaam krijgen ze straf. De jongens hebben dan spijt, maar het is lastig om te onthouden dat ze moeten gehoorzamen.

Het felle licht

Op een dag waren de broers buiten aan het spelen. Ze hadden zogenaamde auto's en bussen gemaakt van stokken en fruit. Ze hadden fruit gevonden dat rond en hard was en stokjes tussen twee stukken fruit geprikt voor de wielen. Een langere stok bonden ze om het stokje heen als hendel. De jongens hadden plezier met hun stokauto's en maakten autogeluiden terwijl ze door de tuin renden. Opeens zag Laurie een fel licht achter zijn grote broer. Het was feller dan de middagzon en Laurie moest zijn ogen beschermen. Laurie stokte zijn adem en bleef stijf staan. Zijn ogen werden groot en hij zei tegen Israel dat er een engel achter hem stond. Toen Israel opkeek werden zijn ogen ook groot. Hij zag ook een engel achter Laurie staan. De engel spreidde zijn vleugels alsof hij Laurie beschermdde.

Er is een engel!

Israel sprong overeind en zei Laurie dat er ook een engel achter hem stond. De jongens keken naar de engelen, bang om te bewegen. De engelen glimlachten naar de broers. De jongens waren niet bang, maar zeiden niets. Ze staarden in ongeloof naar het beeld voor hen. Toen, alsof er iemand geroepen had, renden de broers naar huis om hun ouders te vertellen wat ze gezien hadden. "Mama, papa, kom snel. Er staan engelen buiten! We hebben onze engelen gezien!" Hun ouders glimlachten naar de jongens. "De engelen beschermden jullie waarschijnlijk tijdens het spelen. Misschien heeft God de engelen gestuurd om jullie te vertellen dat Hij jullie in de gaten houdt en dat Hij van jullie houdt. Zelfs als jullie de engelen niet zien beschermen ze jullie." De broers renden terug naar de voordeur, maar de engelen waren weg. Alleen de zon verlichtte de tuin.

Voorgoed veranderd

Vanaf die dag zijn Israel en Laurie veranderd. Ze vochten soms met elkaar en gebruikten slechte woorden die ze anderen hadden horen zeggen. Nu zeggen ze die woorden niet meer en als ze de neiging hebben om te vechten bedenken ze zich dat de engelen kijken. Israel en Laurie vergeten nog steeds wel eens om te doen wat hun ouders vragen. Maar hun ouders hebben een verandering gezien sinds de dag dat de jongens de engelen hebben gezien. Israel vertelt zijn vrienden graag het verhaal over de dag dat hij zijn engel zag. Als hij dat doet vertelt hij hen dat de engelen voor hun zorgen, dat ze laten zien dat God van hen houdt. Jongens en meisjes, iedereen van ons heeft een engel die voor ons zorgt, zoals de engelen dat bij Israel en Laurie doen. Misschien zal je de engel nooit zien, maar je kan er zeker van zijn dat hij er is. Want de Bijbel vertelt ons dat God Zijn engelen zal sturen om altijd bij ons te zijn. (Psalm 91:11)

Dorcas woont in een dorp in het oosten van Papua New Guinea. Tijdens zomerkamp vorig jaar kreeg ze ineens een idee.

Kamp was erg leuk. De leiders vertelden bijbelverhalen en leerden de kinderen nieuwe liedjes om te zingen en werkjes om te maken. Elke dag kregen ze een kaart met een bijbeltekst die ze moesten leren. Toen Dorcas haar kaart vasthad kwam het idee in haar op.

Toen ze thuiskwam van kamp vroeg ze haar vader of hij de kaarten wilde kopiëren voor haar vrienden op school. Daarna nodigde ze twee van haar beste vrienden uit om te komen tijdens de pauze.

"Ik heb iets voor jullie meegenomen," zei Dorcas. "Het is een bijbeltekst. Laten we tijdens de pauze samen de teksten uit ons hoofd gaan leren." De meiden namen de kaarten aan en beloofden de teksten te leren. Toen ze elkaar de volgende dag zagen hadden de meiden een verrassing voor Dorcas.

Onverwachte verrassing

De volgende ochtend wachtten de meiden op het schoolplein op Dorcas. In plaats van twee meiden waren er tien kinderen die naar Dorcas kwamen. Ze wilden allemaal een kaart met een bijbeltekst en zeiden allemaal dat ze de tekst zouden leren. Dorcas was overweldigd dat zo veel kinderen Gods Woord wilden leren! Ze had meer bijbelteksten nodig!

Dorcas gaf elk kind een kaart en vroeg ze de volgende dag weer te komen om te oefenen.

Elke dag kwamen er meer kinderen naar Dorcas om hun tekst te zeggen en een nieuwe kaart te halen. Binnen twee weken waren er twintig kinderen die tijdens de ochtendpauze hun tekst kwamen opzeggen. Dat is een grote groep!

Dorcas' bijbelgroep

Toen Dorcas haar moeder vertelde hoeveel kinderen er in haar bijbelgroep zaten stelde moeder voor om ze uit te nodigen onder hun huis, waar ze koel en droog zouden zijn. (Huizen in de hete delen van Papua New Guinea zijn gebouwd op stelten om wind te vangen, de ruimte onder het huis is lekker koel om samen te komen.)

Dorcas nodigde de kinderen bij haar thuis uit op woensdag- en vrijdagavond. Alle twintig kinderen kwamen en ze nodigden nog meer vrienden uit. "Moeder en ik hebben een programma gemaakt voor de kinderen," zegt Dorcas. "We zongen liedjes, ik heb een bijbelverhaal verteld en we deden de werkjes die ik heb geleerd tijdens zomerkamp. De groep bleef maar groeien."

Een halfjaar nadat Dorcas haar groep was begonnen kwamen er 100 kinderen en een paar van hun ouders naar de woensdag- en vrijdagavonden. En ongeveer 50 kwamen er sabbatochtend voor de aanbiddingsdienst. Dorcas organiseerde een standaard sabbatschool voor de kinderen en haar ouders hielpen met de voorbereiding.

Een nieuwe kerk

Op een dag vertelde Dorcas' ouders haar dat meerdere mensen hun hart aan Jezus hebben gegeven en dat er vijf gedoopt wilden worden! Wat een goed nieuws was dat!

"Het maakt me blij dat iets dat ik gedaan heb anderen helpt om over Jezus te willen leren," zegt Dorcas. "Veel van mijn vrienden hebben geen Bijbels en kennen geen bijbelteksten. Ik wilde ze helpen om een paar bijbelteksten te leren en Jezus te leren kennen zoals ik Hem ken."

Omdat Dorcas God heeft toegestaan haar te leiden is er nu een hele nieuwe kerk ontstaan in haar dorp. We kunnen grote dingen doen voor God als we de ideeën volgen die Jezus in ons hoofd plant. We kunnen Dorcas en anderen in het zuiden van het Pacifische Gebied helpen om kinderen over God te leren. Een deel van de zendingsgaven van dit kwartaal helpen om opvangen te bouwen waar kinderen samen kunnen komen voor sabbatschool, scouting en andere activiteiten speciaal voor kinderen.

Het was een koude en regenachtige vrijdag. Moeder had het huis schoongemaakt en het eten klaargemaakt voor sabbat. Vader had buiten gewerkt en vroeg om iets warmes om te drinken om op te warmen. Moeder goot water in een pan op het fornuis en greep naar het doosje lucifers om het fornuis aan te steken, maar toen ze het doosje opendeed bleek deze leeg te zijn. Ze opende de la in de keuken om een nieuw doosje te pakken, maar er was geen nieuw doosje. Ze keek in elke la, maar ze vond geen lucifers. Niet eens eentje.

Moeder wilde één van de kinderen naar het winkeltje sturen om lucifers te kopen, maar ze bedacht zich dat de dichtstbijzijnde winkel dicht was, want het was bijna sabbat. De andere winkel was een km ver weg en het was te laat om de kinderen daarheen te sturen voor de sabbat begon.

Moeder was verdrietig dat ze vader niks warmes te drinken kon geven. Niet lang daarna zat de familie bij elkaar om te zingen en te aanbidden. Daarna aten ze hun vrijdagavond maaltijd met beschuit en fruit. Moeder was blij dat al het koken was gedaan voor de lucifers op waren.

De vierjarige John had moeder zien zoeken naar lucifers. Na het eten vroeg hij of ze konden bidden voor lucifers. Moeder was verbaasd maar antwoordde bevestigend. Moeder wist dat John graag bad en hij vroeg moeder vaak om mee te bidden, zelfs voor de kleinste dingen. John vouwde zijn handen en sloot zijn ogen. Toen bad hij: "Lieve Jezus, bedankt voor Uw liefde. Helpt U ons alstublieft een lucifer te vinden, zodat we warme melk hebben bij ons ontbijt. Amen."

Moeder glimlachte om het gebed voor één lucifer en Johns zorgen om zijn buik. Ze omhelsde hem en zei dat het bedtijd was.

Mysterieuze lucifers

Moeder werd vroeg wakker op sabbatochtend. Ze hoorde het fluiten van de vogels die de ochtend begroetten. Toen hoorde ze de voordeur opengaan. "Wie is daar?" riep ze. "Ik ben het." Moeder herkende Johns stem. Ze was verbaasd dat John zo vroeg op was. Meestal kwam hij als laatste uit bed. Maar waarom had hij de deur opengedaan? Ze kwam uit bed om te kijken wat er aan de hand was.

Ze zag John in de woonkamer met een klein wit doosje. "Ik werd vroeg wakker en wilde zien of God ons een lucifer had gegeven," zei John. "Ze lagen niet op het aanrecht, dus keek ik buiten. Ik vond dit tussen de voordeur en de schermdeur." John hield het doosje omhoog in zijn kleine hand en zei dat het lucifers waren. "Ik denk dat de engel ze heeft gebracht vannacht."

Het doosje was even groot als de doosjes die moeder altijd gebruikt. Alleen in plaats van een grote, rode bloem aan de bovenkant was dit doosje helemaal wit. Zelfs het deel aan de zijkant waar je de lucifers mee aansteekt was wit. Moeder opende het doosje. De lucifers zelf waren ook wit, heel anders dan de lucifers die je in de winkel koopt. Moeder had nog nooit zulke lucifers gezien.

"De engelen hebben de lucifers gebracht, mama," zei John enthousiast. "Laten we Jezus bedanken voor de lucifers." Moeder en John knielden en bedankten God voor het beantwoordden van het gebed van een kleine jongen voor één simpele lucifer.

Toen moeder en John overeind kwamen, vroeg John wanneer het eten klaar was. Hij had honger! Moeder pakte een lucifer uit het doosje en stak het fornuis aan. Al snel was de melk warm en kon de familie gaan eten.

De lucifers en het lucifersdoosje zijn weg, maar moeder en John herinneren zich het wonder van de lucifers. Hun hart wordt nog steeds warm als ze eraan denken dat zelfs de kleinste gebeden worden gehoord door God.

Tema en Tonia wonen met hun ouders en broertje Mua in een dorp bij de zee op het grote eiland Fiji. Hun huis is gebouwd van hout en staat een stukje boven de grond om overstroming te voorkomen tijdens een regenachtige tijd. De zussen spelen graag pani, een spel dat erg op trefbal lijkt, en eten graag gekookte vis in kokosnootmelk.

Al sinds de meiden klein waren brengen bu (oma) en nau (opa) ze naar de sabbatschool. Zodra Mua groot genoeg was namen ze hem ook mee. De kinderen vinden sabbatschool heel leuk, vooral de liedjes en bijbelverhalen. Vaak zijn ze op tijd voor de speciale bid-en-prijs dienst voor de sabbatschool begint. In deze tijd kan iedereen gebedsverzoeken en prijsverzoeken aangeven bij kerkleden. Tonia en Tema vragen vaak of de gemeente wil bidden dat hun ouders mee gaan naar de kerk.

Kom alsjeblieft!

Op sabbatmorgen hielp moeder de kinderen klaarmaken voor de kerk. Ze maakte een ontbijt van brood en rozijnen. Telkens als de meiden haar vroegen of ze mee ging glimlachte ze en stuurde ze hen naar bu en nau. Soms vroegen bu en nau haar of ze mee ging om het goede voorbeeld te geven aan de kinderen. Moeder antwoordde altijd met : "Misschien op een dag."

Bu en nau moedigden de kinderen aan om elke dag voor hun ouders te bidden. En dat deden ze.

Bezoekersdag

Op een sabbat kondigde de predikant aan dat de volgende week bezoekersdag was. Tonia en Tema snelden naar huis en nodigden moeder uit om hun bezoeker te zijn. Zelfs de kleine Mua vroeg met hen mee. Vader werkte op sabbat, dus de kinderen wisten dat hij niet zou komen. Die week vroegen de kinderen elke dag aan moeder of ze mee ging en uiteindelijk stemde ze toe. De kinderen sprongen heen en weer, juichten en omhelsden moeder. Moeder glimlachte, want zij was ook blij.

Op een sabbatmorgen kleedden de kinderen zich snel aan voor de kerk. Moeder kleedde zich ook aan voor de kerk. Ze aten vlug hun ontbijt van brood en rozijnen en gingen op weg. Tema en Tonia hielden moeder vast en hielpen haar vooruit, zodat ze op zou schieten. Bu en nau volgden en glimlachten. Iedereen was blij dat moeder mee ging naar de kerk.

De kinderen zaten bij moeder, bu en nau in de kerk. Toen het tijd was om de bezoekers welkom te heten stond Tema op en stelde ze haar moeder voor. Alle drie de kinderen waren extra stil tijdens de dienst, want ze wilden dat moeder trots op hen was. Tijdens de preek keek Tonia naar moeder en zag ze dat moeder tranen in haar ogen had. Ze bad dat moeder luisterde terwijl Jezus tegen haar hart sprak.

Na de dienst maakten de kerkleden een grote lunch klaar om iedereen te verwelkomen. Daarna ging iedereen naar huis. Tonia hield moeders hand vast, terwijl Mua vooruit rende. Hij was blij. Ze waren allemaal blij, omdat moeder naar de kerk was geweest.

Moeders verrassing

Tijdens de week nodigden de kinderen moeder uit om naar de kerk te gaan. Deze keer zei ze ja! Moeder bleef naar de kerk gaan. Op een gegeven moment vertelde ze de predikant dat ze deel wilde uitmaken van Gods familie.

Tema en Tonia zijn blij dat hun gebeden zijn verhoord en dat God heeft geholpen om moeder naar Jezus te brengen. Nu bidden ze voor vader. "Ik weet zeker dat God tegen zijn hart zal spreken, zoals Hij bij moeder heeft gedaan," zegt Tema. "We weten dat alles mogelijk is als we geloven, en we geloven," voegt Tonia toe.

Tema en Tonia vinden het leuk zendelingen te zijn voor Jezus. "Het is makkelijk!" zeggen ze. "Je moet gewoon voor je vrienden bidden en ze vertellen dat God van hen houdt. Nodig ze daarna uit voor de kerkdienst op sabbat." Een andere manier om zendeling te zijn is door je zendingsgaven mee te nemen naar de kerk. Op die manier kunnen er nog veel meer mensen over Jezus leren.

Jennifer woont in Nieuw-Zeeland, een prachtig eiland ten oosten van Australië. Haar huis kijkt uit op zee. Jennifer vertelt anderen graag over Jezus.

Kids tijd

Toen ze vijf jaar oud was begonnen haar moeder en twee andere vrouwen een bijbelgroep voor kinderen die ze kids tijd noemden. Ze hielden de bijeenkomsten in een lokaal op school op sabbatmorgen. Jennifer wilde helpen. Maar wat kan een vijfjarige doen? Het antwoord: veel! Ze hielp uitnodigingen maken om op te hangen in de wijk. En ze stond model als een bijbelfiguur voor een foto die haar moeder maakte als promotie van kids tijd.

In het begin kwamen er maar vier kinderen naar kids tijd, maar het aantal groeide en nu komen er veertien kinderen. Enkele ouders komen ook. Ze willen zien wat hun kinderen leren.

Jennifer helpt de kinderen met leren, terwijl haar oom de volwassenen helpt. "Ik leer ze een bijbeltekst en vertel het bijbelverhaal dat er bij hoort," zegt Jennifer. "Soms leid ik de zang en andere activiteiten. We bedenken spelletjes om de kinderen bijbellessen te leren. We deden een keer een langzame versie van 'Simon zegt'. We willen dat de kinderen leren dat het soms even duurt voordat we weten wat God wilt dat we doen. Het was leuk en ze leerden snel."

Jennifer helpt graag met kids tijd. "Ik wil dat andere kinderen over God leren. Ik doe graag dingen voor anderen, omdat Jezus zoveel voor mij gedaan heeft. Als ik zie dat iemand zijn of haar hart aan Jezus geeft vind ik het allemaal waard."

Ernest

Ernest is lid van kids tijd sinds de bijbelgroep startte. Zijn ouders laten hem niet wekelijks gaan, maar hij vindt de programma's erg leuk en komt wanneer hij kan. Een paar maanden geleden heeft Ernest zijn hart aan Jezus gegeven en vroeg om een eigen Bijbel. Jennifers moeder heeft hem een kinderbijbel gegeven. Zelfs als zijn ouders proberen om Ernest te laten stoppen met komen naar kids tijd blijft hij toch gaan. Ernest en Jennifer zijn vrienden geworden. Jennifer bidt voor hem. Ze bidt voor alle kinderen en volwassenen die naar kids tijd komen. Ze bidt ook voor degenen die niet komen.

Om anderen geven is één van de belangrijke lessen die Jennifer heeft geleerd door te helpen met kids tijd. Jezus heeft haar nog veel andere lessen geleerd.

Les in lammetjes

Jennifers oma heeft schapen en op een dag kreeg één van de schapen tweelinglammetjes. Ze kon niet voor beide lammetjes zorgen, dus heeft ze er een verstoten. Jennifer vond het lammetje opgerold en stil. Het had erge honger. Jennifer pakte het lammetje op en bracht het naar haar oma. Oma leerde de kinderen om hem te voeden en hem warm te houden. De kinderen gaven het lammetje omstebeurt eten en noemden hem Tom. Al snel was Tom sterk genoeg om bij de andere schapen te leven. Als één van de kinderen hem riep, rende Tom op hen af.

Op een dag vond Jennifer Tom bij het hek. Hij bewoog niet en Jennifer raakte zijn levenloze lijf aan. "Ik huilde om Tom, want ik hield van hem," zegt Jennifer.

Terwijl Jennifers vader Tom begrooft dacht Jennifer aan hoeveel ze van Tom hield. Ze dacht aan de Israëlieten die hun beste lam moesten offeren voor hun zonden. Hoe moeilijk moet dat geweest zijn. dacht Jennifer. Ik had Tom nooit kunnen laten offeren.

Toen dacht ze aan Jezus, die het Lam van God was. Hij had geweten dat Hij op een dag moest sterven voor de zonden van alle anderen. Dat moet ook moeilijk geweest zijn. Hij deed het voor ons, want het was de enige manier om ons te redden. "Als ik daaraan denk besef ik me dat ik nooit ongehoorzaam wil zijn aan Jezus," zegt Jennifer. "Jezus stierf voor mij en ik wil voor eeuwig leven voor Hem. Dat is ook een reden dat ik anderen wil vertellen dat God van hen houdt."

We kunnen onze vrienden en burens vertellen hoeveel God van hen houdt, zoals Jennifer dat ook doet. We kunnen ook onze zendingsgaven meenemen naar de kerk, zodat nog meer mensen kunnen leren dat God zoveel van hen houdt dat Hij Jezus heeft laten sterven voor hen.